



Arrest

nr. 205 147 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 5 september 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus, van Nederlandse nationaliteit.

Op 20 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2017 werd ingediend door:

Naam: L. (...) Voornaam: O. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...).1979

Geboorteplaats: Douz

Identificatienummer in het Rijksregister:² (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.09.2017 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde L. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘verklaring sociale situatie’ dd. 13.06.2017 waarin de lokale Tunesische autoriteiten verklaren dat betrokkene geen onroerende of landbouwgoederen bezit in Tunesië. Er dient opgemerkt te worden dat dit attest niet zegt over eventuele andere bronnen inkomen én dat het attest vermeldt dat betrokkene actief is als ‘werknemer in het buitenland’. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de afgelopen jaren minsten enige tijd in Duitsland verbleef (zie voorgelegde paspoort met n°R(...), afgeleverd op 01.01.2013, afgeleverd te Munchen - Duitsland), en achtereenvolgens reeds enkele jaren in België woonachtig is. Er werden betreffende zijn verblijf in Duitsland geen verdere gegevens en geen bewijzen van onvermogen voorgelegd. Louter het attest dd. 13.06.2017 kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- schoolcertificaat n°002075 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene in de jaren 1993 – 1997 school liep in de privé middelbare school A. (...) te Douz.
- uittreksel Kruispuntbank van Ondernemingen waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 10.10.2013 actief is als zelfstandige; bijbehorend boekhoudkundig document ‘fiscaal aangifte AJ 2017 – IJ 2016 – nettowinst’: echter, louter dit ene boekhoudkundige document met betrekking tot de inkomsten van 2016, dat niet werd gestaafd door overige, verifieerbare documenten, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- verklaringen op eer vanwege de referentiepersoon en derden betreffende het verblijf van betrokkene in België waarin ze verklaren dat betrokkene sedert 2013 in België woonachtig is bij de referentiepersoon.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.11.2017: deze geldstorting dateert van na de aankomst van betrokkene in België.
- bewijzen medische afspraken dd. 30.07.2016, 01.08.2016 en 16.09.2016 op naam van betrokkene en bijbehorende ongepersonaliseerde betaalbewijzen; getuigschriften voor verstrekte hulp dd. 04.04.2014 en 30.07.2016 op naam van betrokkene; factuur dd. 23.09.2016; bewijzen diverse bestellingen via internet dd. 03.03.2014, 20.03.2015, 09.08.2015, 08.02.2016, 08.03.2016, 08.04.2016, 07.05.2016,

31.05.2016, 09.06.2016, 01.07.2016, 17.08.2016, 07.10.2016, 08.12.2016, 13.01.2017, 09.02.2017, 08.03.2017, 20.04.2017, 11.05.2017 en 09.06.2017 met vermelding van het adres van de referentiepersoon als afleveradres, zonder bijkomende bewijzen met betrekking tot wie er in de praktijk instond voor de betaling van deze bestellingen; inschrijving BasicFit dd. 30.10.2014 op naam van betrokkene: voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze allen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en dat ze dan ook betrekking hebben op de situatie in België.

- schrijven De Voorzorg dd. 07.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene is ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- positieve woonstcontrole Lokale Politie Turnhout dd. 15.09.2017

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 05.09.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vallen en/of vielen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2017 tot op heden officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar

*niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

(...)

Dat artikel 47/1 2 stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd:

"de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Dat artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen in het land van herkomst en in België deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, doch verzoekster tevens ten laste is van het gezin van zijn zus;

Dat verzoeker inderdaad:

- Op hetzelfde adres stond ingeschreven als zijn zus in het land van herkomst;

- Aantoont bij akte afgeleverd door de Tunesische autoriteiten, dat hij niet over enig onroerend goed beschikt, noch op enig onroerend goed een zakelijk recht heeft;

- Aantoont dat hij financieel werd en ook wordt onderhouden door zijn zus welke hem niet alleen op zeer regelmatige basis gelden overmaakte, doch welke tevens rechtstreeks facturen voor verzoeker betaalde, waaronder doktersvisites sedert 2014;

- Sedert 2013 inwoont op het adres van diens zus;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoeker zowel deel uitmaakte van het gezin van zijn zus in het land van herkomst en in België, als dat verzoeker door zijn zus financieel en materiaal wordt onderhouden;

Dat verzoeker zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, bewijs met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Tunesische autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere dag van zijn verblijf bij zijn zus een document of bewijsstuk kan voorleggen, noch van elke uitgave welke zijn zus voor hem heeft gemaakt, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoeker wel stukken voorlegt waaruit blijkt dat zijn zus reeds sedert diens intrek op haar adres, in het jaar 2013, betalingen voor verzoeker uitvoerde, waaronder doktersvisites, diens lidmaatschap bij Basic-Fit, edm...

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoonde dat zijn zus hem gedurende minstens 6 maanden, in casu zelfs minstens 5 jaar!, financieel ten laste neemt;

Dat het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05);

Dat verzoeker thans overigens sedert 2013 op hetzelfde adres als zijn zus verblijft, hetgeen des te meer aantoonde dat verzoeker, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van zijn zus!

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat verzoeker zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men ten laste is en deel heeft uitgemaakt van het zelfde gezin, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 52 van het Vreemdelingenbesluit;

- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;

- zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat uit de voorgelegde stukken zou blijken dat zij zowel in het land van herkomst als in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij tevens financieel en materieel door haar wordt onderhouden.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende motieven:

(...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, na grondig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie, heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in haar hoedanigheid van een ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van mevr. A. L. (...) en dit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1°(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde terecht vast dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is bijgevolg nagegaan of de referentiepersoon ten laste is van de verzoekende partij, en deze hiertoe over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Daartoe werden de door de verzoekende partij voorgelegde documenten op gedegen wijze beoordeeld, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel diende te besluiten dat geen van de voorgelegde documenten kan aanvaard worden als bewijs dat de verzoekende partij ten laste was van zijn zus noch dat zij deel uitmaakte van haar gezin.

Verweerder laat gelden dat, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste dat uit de ‘verklaring van sociale situatie’ dd. 13.06.2017 niet blijkt dat verzoekende partij onvermogen was.

Immers, zoals ook terecht in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, wordt in dit attest niets vermeld over eventuele andere bronnen van inkomsten én bovendien vermeldt dit attest dat verzoekende partij actief is als ‘werknemer in het buitenland’.

Aangezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekende partij in de afgelopen jaren minstens enige tijd in Duitsland verbleef én er betreffende zijn verblijf in Duitsland geen verdere gegevens en geen bewijzen van onvermogen werden voorgelegd, is het niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om het attest dd. 13.06.2017 niet als bewijs van onvermogen te weerhouden.

Verzoekende partij laat de voormelde vaststellingen overigens volledig onbesproken in haar verzoekschrift en toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke motieven zou zijn gesteund.

Verweerder laat voorts gelden dat ook de loutere bewering dat verzoekende partij gedurende de zes voorbije maanden, zelfs minstens 5 jaar, financieel ten laste was van zijn zus, niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedeege motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt dienaangaand op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens zelf aanvoert dat zij sedert 2013 op hetzelfde adres als de referentiepersoon in België verblijft, terwijl verzoekende partij tevens dient aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten hare laste was.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat “verzoeker wel stukken voorlegt waaruit blijkt dat zijn zus reeds sedert diens intrek op haar adres, in het jaar 2013, betalingen voor verzoeker uitvoerde, waaronder doktersvisites, diens lidmaatschap bij Basic-Fit, edm...” dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris reeds in de bestreden beslissing motiveerde dat deze stukken niet aantonen dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar zus nu deze stukken allen dateren van na de aankomst van verzoekende partij in België.

Voorts merkt verweerder nog op dat het gegeven dat verzoekende partij op hetzelfde adres gedomicilieerd is als haar zus, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Dit geldt overigens des te meer nu er geen bewijzen van onvermogen in hoofde van verzoekende partij werden voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 52 van het vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie” omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij “reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”, waarbij genoegzaam wordt toegelicht waarom de door hem voorgelegde documenten hiertoe niet volstaan. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstrekt”, waarbij rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

Aldus moet een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

Verzoeker werpt op dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat hij niet alleen in het land van herkomst en in België deel uitmaakte van het gezin van zijn zus maar ook dat hij ten laste is van het gezin van zijn zus. Verzoeker stipt aan dat hij op hetzelfde adres stond ingeschreven als zijn zus in het land van herkomst, dat uit een akte afgeleverd door de Tunesische autoriteiten blijkt dat hij niet over enig onroerend goed beschikt noch een zakelijk recht op enig onroerend goed heeft, dat hij financieel werd en wordt onderhouden door zijn zus die hem op zeer regelmatige basis gelden heeft overgemaakt en ook rechtstreeks facturen voor hem heeft betaald en hij sedert 2013 inwoont op het adres van zijn zus.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en

93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad herinnert eraan dat de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Met andere woorden: artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat heeft verbleven voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, nrs. 86 en 90).

Verzoeker voert aan dat hij op hetzelfde adres stond ingeschreven als zijn zus in het land van herkomst. Verzoeker laat evenwel na te verduidelijken uit welk concreet door hem voorgelegd stuk dit zou mogen blijken.

Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde akte van de Tunesische autoriteiten en laat gelden dat hij niet over enig onroerend goed beschikt noch op enig onroerend goed een zakelijk recht heeft. Verzoeker betwist evenwel niet dat de *“verklaring sociale situatie’ dd. 13.06.2017 waarin de lokale Tunesische autoriteiten verklaren dat betrokkene geen onroerende of landbouwgoederen bezit in Tunesië”* niet zegt over eventuele andere bronnen inkomen én dat het attest vermeldt dat betrokkene actief is als *‘werknemer in het buitenland’*. Verzoeker betwist evenmin dat *“(u)it het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de afgelopen jaren minstens enige tijd in Duitsland verbleef (zie voorgelegde paspoort met n°R(...), afgeleverd op 01.01.2013, afgeleverd te Munchen - Duitsland), en achtereenvolgens reeds enkele jaren in België woonachtig is.”* Verzoeker betwist niet dat hij *“betreffende zijn verblijf in Duitsland geen verdere gegevens en geen bewijzen van onvermogen (heeft) voorgelegd”*. Verzoeker toont bijgevolg dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“(l)outer het attest dd. 13.06.2017 (...) dan ook niet (kan) (...) worden (aanvaard) als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

Verzoeker laat gelden dat hij financieel wordt onderhouden door zijn zus, die hem op regelmatige basis geld overmaakt en tevens rechtstreeks rekeningen voor hem betaalt waaronder zijn doktersconsultaties sedert 2014. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“- bewijzen medische afspraken dd. 30.07.2016, 01.08.2016 en 16.09.2016 op naam van betrokkene en bijbehorende ongepersonaliseerde betaalbewijzen; getuigenschappen voor verstrekte hulp dd. 04.04.2014 en 30.07.2016 op naam van betrokkene; factuur dd. 23.09.2016; bewijzen diverse bestellingen via internet dd. 03.03.2014, 20.03.2015, 09.08.2015, 08.02.2016, 08.03.2016, 08.04.2016, 07.05.2016, 31.05.2016, 09.06.2016, 01.07.2016, 17.08.2016, 07.10.2016, 08.12.2016, 13.01.2017, 09.02.2017, 08.03.2017, 20.04.2017, 11.05.2017 en 09.06.2017 met vermelding van het adres van de referentiepersoon als afleveradres, zonder bijkomende bewijzen met betrekking tot wie er in de praktijk instond voor de betaling van deze bestellingen; inschrijving BasicFit dd. 30.10.2014 op naam van betrokkene: voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze allen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en dat ze dan ook betrekking hebben op de situatie in België.”

Verzoeker toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat hij met betrekking tot zijn medische afspraken *“ongepersonaliseerde betaalbewijzen”* heeft voorgelegd en dat hij diverse bestellingen via internet heeft voorgelegd *“met vermelding van het adres van de referentiepersoon als afleveradres, zonder bijkomende bewijzen met betrekking tot wie er in de praktijk instond voor de betaling van deze bestellingen”*.

Verzoeker betwist voorts niet dat deze gegevens *“allen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en dat ze dan ook betrekking hebben op de situatie in België.”*

Aldus toont verzoeker in het licht van voormelde doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat *“er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”*.

Verzoeker laat gelden dat hij sedert 2013 inwoont op het adres van zijn zus. In artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag *“verklaringen op eer vanwege de referentiepersoon en derden (heeft voorgelegd) betreffende het verblijf van betrokkene in België waarin ze verklaren dat betrokkene sedert 2013 in België woonachtig is bij de referentiepersoon”*. Bijgevolg toont verzoeker door aan te stippen dat hij sedert 2013 inwoont op het adres van zijn zus in België nog niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

In zoverre verzoeker het kennelijk onredelijk acht dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de documenten afgeleverd door de Tunesische autoriteiten in twijfel trekt en onvoldoende acht, wordt erop gewezen dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de inhoud van het door verzoeker voorgelegde document van de Tunesische autoriteiten niet in twijfel heeft getrokken. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom dit document niet volstaat:

“- ‘verklaring sociale situatie’ dd. 13.06.2017 waarin de lokale Tunesische autoriteiten verklaren dat betrokkene geen onroerende of landbouwgoederen bezit in Tunesië. Er dient opgemerkt te worden dat dit attest niet zegt over eventuele andere bronnen inkomen én dat het attest vermeldt dat betrokkene actief is als ‘werknemer in het buitenland’. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de afgelopen jaren minstens enige tijd in Duitsland verbleef (zie voorgelegde paspoort met n°R(...), afgeleverd op 01.01.2013, afgeleverd te Munchen - Duitsland), en achtereenvolgens reeds enkele jaren in België woonachtig is. Er werden betreffende zijn verblijf in Duitsland geen verdere gegevens en geen bewijzen van onvermogen voorgelegd. Louter het attest dd. 13.06.2017 kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

Verzoeker betwist niet dat in het attest dat hij heeft voorgelegd, wordt aangegeven dat hij *“actief is als werknemer in het buitenland”*. Evenmin betwist verzoeker dat hij *“in de afgelopen jaren minsten enige tijd in Duitsland verbleef”*. Uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat verzoeker moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deelt uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Wanneer blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België *“in de afgelopen jaren minsten enige tijd in Duitsland verbleef”* is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om van verzoeker te verwachten dat hij aantoont deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon of ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest tijdens zijn verblijf in Duitsland. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze de door hem voorgelegde documenten niet heeft aanvaard als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

Verder stelt verzoeker zich de vraag welke stukken dan nog dienden te worden voorgelegd gelet op het feit dat voor het bewijs ieder passend middel volstaat. Verzoeker weerlegt met deze grief allerm minst de concrete en kennelijk redelijke motivering van de bestreden beslissing en betwist op geen enkele wijze zijn verblijf in Duitsland en de vaststelling van de Tunesische autoriteiten op 12 juni 2017 dat verzoeker actief is als werknemer in het buitenland. Verder toont hij niet aan met welk stuk de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden in strijd met artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij alle voorgelegde stukken in zijn geheel dient te beoordelen en niet elk stuk afzonderlijk zoals volgens hem thans het geval is. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorgelegde elementen in zijn geheel heeft beoordeeld. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoeker laat gelden dat niet van hem kan worden verwacht dat hij van iedere dag van zijn verblijf bij zijn zus een stuk of een bewijsdocument kan voorleggen, wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit zou hebben verwacht. Verzoeker betwist niet dat hij *“in de afgelopen jaren minsten enige tijd in Duitsland verbleef”* en dat hij *“betreffende zijn verblijf in Duitsland geen verdere gegevens en geen bewijzen van onvermogen (heeft) voorgelegd”*. Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker wanneer hij voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging enige tijd in een andere lidstaat heeft verbleven een bewijs te verwachten van het ten laste zijn van de referentiepersoon of het deel uitmaken van diens gezin gedurende die periode. Dit betekent echter nog niet dat van verzoeker wordt verwacht dat hij voor elke dag een bewijsstuk dient voor te leggen. Thans heeft verzoeker geen enkel bewijsstuk met betrekking tot de periode waarin hij in Duitsland verbleef voorgelegd. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België”*, *“er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”* en hij *“niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”*.

Verzoeker laat gelden dat hij overduidelijk heeft aangetoond dat zijn zus hem gedurende minstens 6 maanden en *in casu* zelfs minstens vijf jaar ten laste heeft genomen. In artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Door aan te stippen dat zijn zus hem minstens vijf jaar ten laste heeft genomen, hetgeen overeenstemt met zijn verblijf in België, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de

artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET